UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologōn diaphorōn syngrammata palaia kai orthodoxa

Gessner, Conrad

Tiguri, 1560

VD16 G 1810

Beati Ignatii Martyris, Et Archiepiscopi Antiochensis, Epistola Ad Trallianos. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-72021

Visual Library

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΟΠΟΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ πρὸς Τραλλησίους. β.

BEATI IGNATII MARTYRIS, ET ARCHIEPISCOPI ANTIOCHENSIS, EPISTOLA AD Trallianos. 2.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ὁ καὶ θεοφόρος τῇ ἠγαπημένῃ πρὸ θεοῦ πατρὸς καὶ Ἰησοῦ χριστοῦ ἐκκλησίᾳ ἁγίᾳ, τῇ οὔσῃ ἐν Τράλλεσιν, ἐκλεκτῇ ἀξίᾳ θεῷ, εἰρηνεύουσαν ἐν σαρκὶ καὶ πνεύματι Ἰησοῦ χριστοῦ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, ἐν πάθει ὑπάρχουσαν καὶ θανάτῳ, καὶ ἀναστάσει· ἣν καὶ ἀσπάζομαι ἐν ὅλῳ πληρώματι, ἐν ἀποστολικῷ χαρακτῆρι, καὶ εὔχομαι πλεῖστα χαίρειν. ἄμωμον διάνοιαν καὶ ἀνύποκριτον ἐν ὑπομονῇ, ἔγνων ὑμᾶς ἔχοντας, οὐ κατ' ἐξουσίαν, ἀλλὰ κατὰ φύσιν. καθὼς εὐδόκησε πολύβιος ὁ ἐπίσκοπος ὑμῶν· ὃς παρεγένετο θελήματι θεοῦ πατρὸς καὶ κυρίου Ἰησοῦ χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. συνεφάρμοσεν γὰρ ἀγρυπνεῖν τῇ ψυχῇ ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσων θεῷ. διὸ καὶ φαίνεσθέ με οὐ κατὰ ἄνθρωπον ζῶντες, ἀλλὰ κατὰ Ἰησοῦν χριστὸν τὸν δι' ἡμᾶς ἀποθανόντα, ἵνα πιστεύοντες εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ, διὰ τοῦ βαπτίσματος κοινωνοὶ γένησθε. ἀνάγκαιον οὖν ἐστιν, ὅσα πρὸς τοιοῦτον ποιεῖτε. ἄνευ τοῦ ἐπισκόπου μηδὲν πράττειν ὑμᾶς· ἀλλ' ὑποτάσσεσθε καὶ τῷ πρεσβυτερίῳ, ὡς ἀποστόλοις Ἰησοῦ χριστοῦ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, ἐν ᾧ διαγοντες, ἐν αὐτῷ εὑρεθησόμεθα. δεῖ δὲ καὶ τοὺς διακόνους ὄντας μυστηρίων χριστοῦ Ἰησοῦ, κατὰ πάντα τρόπον ἀρέσκειν· οὐ γὰρ βρωτῶν καὶ ποτῶν εἰσὶ διάκονοι, ἀλλ' ἐκκλησίας θεοῦ ὑπηρέται. δέον οὖν αὐτοὺς τὰ ἐγκλήματα φυλάττεσθαι, ὡς πῦρ φλέγον. αὐτοὶ μὴ οὖν, ἔστωσαν τοιοῦτοι. ὑμεῖς δὲ ἐν πρέπει σθε αὐτοῦ, ὡς χριστὸν Ἰησοῦν, ὃ φύλακες εἰσὶ τοῦ τόπου· ὡς

AMatæ à Deo Patre & Iesu Christo, electæq; ac tum in carne, tum in spiritu Christi (qui est spes nostra per omnes crucis, mortis, & resurrectionis passiones) pacificatæ ecclesiæ Trallianæ: Ignatius Apostolico more plenissimam salutem optat. Ab omni & culpæ, & simulationis reprehensione, in omni patiẽtia, & spe futuri præmij certissima, purum uos animum nestrum conseruare, Polybius me, uester episcopus, cùm uoluntate Dei Patris, ac Domini Iesu Christi, filij illius, sanctiq; spiritu ope Smyrnam peruenisset, fecit certiorẽ mecum q; in meis uinculis, quę Iesu Christi nomine sustineo, sic est de uobis congratulatus, ut omnia uestrâ absens in eo solo mihi uiderer coram intueri, cognitaq; ex eo mihi sancta illa uestra erga Deum beneuolentia ac studio, planè mihi persuasi, reperisse me, qui imitari seruatoris nostri Iesu Christi uirtutem uelint. Vestro uos episcopo, (quæso) ut ipsi Domino, subijcite: is enim pro salute uestra uigilat, ut se Deo rationẽ posse reddere cõfidat. Nec secũdum hominem porrò uitam uestram instituite, sed secundum Iesum Christum pro nobis mortuum: ut, qui fidem in eius mortem semel contulistis, & resurrectionis eius per baptismum factis participes. Quare, quicquid agendum est, necesse est, sine episcopo nihil agatis, nec non presbytero obtemperetis, tanquam ipsis Apostolis Iesu Christi, qui est spes nostra, ut si in eo maneam⁹, in eo inueniamur aliquando. Sed & ijs quoque, qui mysteriorum Christi ministri sunt, omni studio uos probare contendite, neque enim conuiuiorum & comessationum ministri sunt, sed seruui Ecclesiæ Dei. Quos quidem tales esse oportet, qui à reprehensione sibi, tanquam ab incendio caueant. Tales uos autem, ut Iesum Christum, uereminī: eius enim locum tuentur.

quomodo & episcopus, tanquam ipse summus Pater est, & presbyteri, tanquam consessus eius, & arctissimus Apostolicæ concordiæ cósensus Sine quibus nec ecclesia, nec cætus, nec cógregatio electorum, ac sanctorum esse potest Quanquam iam dudum uos eo animo esse, persuasum habeo. Vestræ enim dilectionis exemplar accepi, mecumq; habeo, uestrum episcopum, cuius imperium, eruditio: & mansuetudo, imperium est. Quem ego existimo, etiam qui à pietate alienissimi sint, tamen uereri oportere. Vestri ego amore cómotus, parco ad uos grauius scribere: ne uel aduersus aliquibus, uel molestus esse uidear. Molestor ego nunc carcere, idq; propter Christum, uerùm Christo nondum dignus sum: ero autem fortassis, cùm fuero perfectior. Nil ego, ut Apostolus impero: gloriam enim meã Domini benignitate metior. quoque sum in Deo firmior, tantò mihi metuendum magis existimo, nec auscultandum ijs, qui populari me aura inflare conãtur. Quo fit, ut à quibus me ferri laude sentiam, ab ijsdẽ cædi flagellis existimen. Equidem, si laude dignus essem, ipse nescire cuperem. Tametsi enim inimici studium quàm plurimis non apparet: me tamen impugnat. Ad humilitatem igitur confugio, qua principem illum huius seculi Diabolum quoq; infringere. Quid enim? nónne paratus essem ad scribendum uobis sublimiora? uerũ metuo, ne rudioribꝰ uobis obesse magis, q̃ prodesse queã. Quare si bonã partẽ accipiatis uelim, si, quo ãnimꝰ uester obrui potius ac strãgulari posset, q̃ augeri cogitatione, nihil de cœlestium uirtutum contẽplatione scripsero. Quanuis enim ego cóstrictũ corpus uinculis habeo, mente tamẽ & cogitatione solutus, possum animo cœlestia cóprehendere, ordines Angelorũ cognoscere, Archangelorũ Angelorũq; uarietates distinguere, uirtutũ & dominationũ differentias separare, Thronorũ ac Potentiarũ distantias dimetiri, seculorũ sublimitatem scrutari, Cherubim atq; Seraphim excellentiam suspicere: ipsiusq; spiritus altitudinẽ, Christi regnũ, & omnipotentis deniq; Dei incomparabilem maiestatẽ perpẽdere. Hæc ego cũ cognitiõe teneã, nondũ tñ perductꝰ ad perfectionẽ sum, nec dũ discipulus esse possum, qualẽ Paulũ ac Petrũ esse iudico. Multa autẽ me fugiunt propterea, ne inhærescere Deo uotis ac precibus desinã. Hortaõ igitur uos, nõ Ignatius, sed dilectio Iesu Christi, ut eodẽ animo ac sentẽtia q̃ intimè cõiuncti, explosis oĩbus sectis, oẽs uno ore, unaq; uoce cõsentiatis. Sũt enim nónulli, q̃ inani sermonis specie, hominũ mẽtes à recta uia abducere callent: Christiani nominis non sectatores, sed mercatores: Christi nomẽ enim dolosa nundinatione circunferunt, & sermonem Euangelij blanda quadam erroris dulcedine, tanquam ueneno, permistum cauponantur, tantámq; suæ illi perniciosissimæ cicutæ suauitatem tanq; mellitã affundunt, ut qui

ὡς καὶ ὁ ἐπίσκοπος, τοῦ πατρὸς ὢν ὅλῳ τύπῳ παρέχει. οἱ δὲ πρεσβύτεροι, ὡς συνέδριον θεοῦ, καὶ σύνδεσμος ἀποστόλων χριστοῦ. χωρὶς τούτων ἐκκλησία ἐκλεκτὴ οὐκ ἔστιν, οὐ συνάθροισμα ἁγίων, οὐ συναγωγὴ ὁσίων. πέπεισμαι δὲ καὶ ὑμᾶς οὕτω φρονεῖν· ὃν γὰρ ὄχεμπλαρίον τῆς ἀγάπης ἔλαβον καὶ ἔχω μεθ' ἑαυτῶν ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ὃ αὐτὸ τὸ κατάστημα, μεγάλη μαθητεία· ἡ δὲ πραότης αὐτοῦ δύναμις. ὃν λογίζομαι, καὶ εἰ τοῦ ἀθέου τρέπεσθαι. ἀγαπῶν ὑμᾶς, φείδομαι. συμφυέστερον ἀθετεῖλαι· ἵνα μὴ δόξω πεῖν ἐν πρόσωπῳ ὑμῶν, ἢ ἀθυδεῖς. δέδεμαι μὲν διὰ χριστόν, ἀλλ' οὐδέπω χριστῷ ἄξιος εἰμί· ἐὰν δὲ πλεονάσω, τάχα γρύσομαι. οὐχ ὡς ἀπόστολος διατάσσομαι· ἀλλ' ἐμαυτῷ μετρῶ, τῷ κυρίῳ καυχᾶσθαι· κἂν ἐρρωμένος ὦ τὰ τῆς θεοῦ, πλεῖον με δεῖ φοβεῖσθαι, καὶ μὴ προσέχειν τοῖς ἐκεῖνφυσῶσί με. οἱ γὰρ με ἐπαινοῦντες, μαστιγοῦσιν. ἀλλ' ὀκνοῦσα, εἰ ἄξιος εἰμι. ὁ γὰρ ζῆλος τῶν ἐχθρῶν πολλοῖς μὲν φαίνεται. ἐμὲ δὲ, πολεμεῖ χαίζω οὖν πρὸς τοῦτο, τῷ καταλύεται ὁ ἄρχων τοῦ αἰῶνος τούτου ὁ διάβολος. μὴ γὰρ ἐκ βολόμην ὑμῖν μυϊκὰ τρα γράψαι; ἀλλὰ φοβοῦμαι, μὴ νηπίοις οὖσιν ὑμῖν βλάβην πρᾶξαι. καὶ συγγνωτέ μοι, μὴ, οὐ δυνηθέντες χωρῆσαι τὴν ἐνέργειαν, σραγγαλωθῆτε. καὶ γὰρ ἐγὼ, ὁ κατ' ὄ, τι δέδεμαι, καὶ δύναμαι, νοεῖν τὰ ἐπουράνια καὶ τὰς ἀγγελικὰς τάξεις, καὶ τὰς τῶν ἀγγέλων καὶ σραπῶν διαλλαγὰς, δυνάμεών τε καὶ ἀνεμοτήτων διαφορὰς, θρόνων τε καὶ ἐξουσιῶν πρᾶλλαγὰς, αἰώνων τε μεγαλότητας, τῶν τε χερουβείμ, καὶ σεραφείμ, τὰς ὑπεροχὰς, τοῦ τε πνεύματος τὴν ὑψηλότητα, καὶ τοῦ κυρίου τὴν βασιλείαν, καὶ ὅλῃ πᾶσι τοῦ παντοκράτορος θεοῦ ἀπρόσιτον. τοῦ τα γινώσκων ἐγὼ, ὁ πάντος ἔλκη πεπλέωμαι, ἢ μαθητὴς εἰμὶ οἷος παῦλος καὶ πέτρος· πολλὰ γάρ μοι λείπει, ἵνα θεοῦ μὴ ἀπλεφθῶ. παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐκ ἐγὼ, ἀλλ' ἡ ἀγάπη ἰησοῦ χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ἦν ὑμῖν σχίσματα· ἦτε ἠκατηρτισμένοι τῷ αὐτῷ νοῒ μι, καὶ τῷ αὐτῷ νοί. εἰσὶ γὰρ τινες ματαιολόγοι, καὶ φρεναπᾶται· οὐ χρισιανοί, ἀλλὰ χρισέμποροι, ἅπαντες πολυφέροντοι τὸ ὄνομα τοῦ χρισοῦ, καὶ καπηλεύοντοι τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου, καὶ τὸν ἰὸν πωσπλέκοντες τῇ πλάνῃ τῇ γλυκείᾳ τῆς κακογνωμίας· ὥσπερ οἱ νομεῖλιτι, κώνειον κεραννοῦντες, ἵνα ὁ πίνων,

nondũ tñ perductꝰ ad perfectionẽ sum, nec dũ discipulus esse possum, qualẽ Paulũ ac Petrũ esse iudico. Multa autẽ me fugiunt propterea, ne inhærescere Deo uotis ac precibus desinã. Hortaõ igitur uos, nõ Ignatius, sed dilectio Iesu Christi, ut eodẽ animo ac sentẽtia q̃ intimè cõiuncti, explosis oĩbus sectis, oẽs uno ore, unaq; uoce cõsentiatis. Sũt enim nónulli, q̃ inani sermonis specie, hominũ mẽtes à recta uia abducere callent: Christiani nominis non sectatores, sed mercatores: Christi nomẽ enim dolosa nundinatione circunferunt, & sermonem Euangelij blanda quadam erroris dulcedine, tanquam ueneno, permistum cauponantur, tantámq; suæ illi perniciosissimæ cicutæ suauitatem tanq; mellitã affundunt, ut qui

πίνων, τῇ γλυκυτάτῃ κλαπῶς ποιότητι, τῇ γεύσει κλῶ ἀδόντες ἀφυλάκτως τῷ θανάτῳ πόδι πῆδῶ πῆδαν τὸ τὶς τῶν παλαιῶν· μισεῖς ἀγαθὸς λεγέσθω, κακῶ τὸ ἀγαθὸν κεραννύς, λέγουσι γὰρ χρεῖον, οὐ ἵνα χρεῖον κερδάνωσιν, ἀλλ' ἵνα χρεῖον δυσεβήσωσιν καὶ τὸν νόμον συκοφάσωσιν, ἀλλ' ἵνα ἀνομίαν κατάγελωσιν. τὸν μὲν γὰρ χριστὸν, ἀλλοτριοῦσι τῆς παρθένου. τὸν δὲ νόμον τοῦ χριστοῦ, οὐ τοῦ ἐκ παρθένου γεννῆσαι, καταβάλλουσιν. ἐπαιχμώμενοι τὸν σωτῆρα, τὸν πάθος ἀρνοῦνται, καὶ τοῦ ἀνάστασιν τὸ πιστοῦσι. τὸν θεὸν ἄγνωστον εἰσυγοῦνται, τὸν χριστὸν ἀγένητον νομίζουσι. τὸ δὲ πνεῦμα, τὸ δὲ ὅτι ὅλον ὁμολογοῦσιν. οὐς δὲ αὐτῶν, τὸν μὲν υἱὸν, ψιλὸν ἄνθρωπον ἐνλέγουσι. ταῦτον δὲ εἶν πατέρα καὶ υἱὸν καὶ πνεῦμα ἅγιον καὶ τοῦ κτίσιν, ἔργον θεοῦ τὸ δὲ χριστοῦ, ἀλλ' ὅτι τὸ πνεῦ ἀλοτρίας δυνάμεως. ἀσφαλίζεθε δὲ οὐ οὐ πιστεύοντες, ἵνα μὴ λάβητε βρόχον ταῖς ἑαυτῶν ψυχαῖς. καὶ τὸν βίον ὑμῶν ἀπρόσκοπον τίθεθε πᾶσιν ἀνθρώποις, ἵνα μὴ γένοθε παγὶς τῇ σκοτιᾷ καὶ ὡς δίκτυον ἐκτεταμένον. ὁ μὴ ἰώμενοι γὰρ ἑαυτὸν γὰ τοῖς ἔργοις ἑαυτῷ, ἀδελφὸν ὅτι καὶ λυμαινόμενοι τὸν ἑαυτοῦ. ἐὰν οὖν καὶ ὑμεῖς ἀφῶνθε φυσιῶσιν, ἀλαζονείαν, τύφον, ὑπερηφανίαν, δυνάμεν ὑμῖν ὅτι τὸν ἀχωρίστοις θεοῦ· ἐγὼ γὰρ ὅτι τοῖς φοβουμένοις αὐτ. ὦ τίνα (φησὶν) ἀποβλέψω, ἀλλ' ἢ τὸν ταπεινὸν καὶ ἡσύχιον, καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους; ἀσθένεθε δὲ ὦ τὸν ἐπίσκοπον ὑμῶν, ὡς χριστὸν καὶ ὑμῖν δι μακάριοι διεταξάντο ἀπόστολοι. ὁ γὰρ τοῦ θυσιαστηρίου ὢν, καθαρός ὅτι· διὸ καὶ ὑπακούει τῷ ἐπισκόπῳ καὶ τοῖς πρεσβυτέροις. ὁ δὲ ἐκτὸς ὢν· οὗτός ὅτιν ὁ χαρὶς τοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν διακόνων τὶ πράσσων. ὁ τοιοῦτος μεμίανται τῇ συνειδήσει, καὶ ἐστὶν ἀπιστὸς χέρων. τὶ γὰρ ὅτιν ἐπίσκοπος, ἀλλ' ἢ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐπέκεινα, πάντων κρατῶν, ὡς οἷόν τε ἄνθρωπον κρατεῖν, μιμητὴν γινόμενον τοῦ δυνάμει χριστοῦ τοῦ θεοῦ; τὶ δὲ πρεσβυτέριον, ἀλλ' ἢ σύνταγμα ἱερὸν, σύμβολοι καὶ συνεδρευταὶ τοῦ ἐπισκόπου; τὶ δὲ διάκονοι, ἀλλ' ἢ μιμηταὶ τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων, λειτουργοῦντες αὐτῷ λειτουργίαν καθαρὰν καὶ ἄμωμον· ὡς στέφανος ὁ ἅγιος, ἰακώβος μακαρίου, καὶ τιμόθεος, καὶ λίνος, παῦλος. καὶ ἀνέγκλητος, καὶ κλήμης, πέτρος; ὁ τοίνυν τὸν παρακούων, ἄθεος πάμπαν εἶναι. καὶ, ἀποστάτης ἀθετῶν χριστὸν, καὶ τὸν αὐτὸν διάταξιν σμικρύνων· ἐγὼ δὲ ταῦτα ὑμῖν ἐπιστέλλω, ἐπόντι ἔγνων τοιούτους τινὰς ἐν ὑμῖν, (ἀλλὰ μὴ δὲ συγχωρήσῃ ποτὲ ὁ θεὸς τοιοῦτον εἰς τὰς ἀκοὰς ἐλθεῖν τὰς ἡμᾶς, ὁ μὴ φεισάμενος τοῦ ἰδίου αὐτοῦ τῆς ἁγίαν ἐκκλησίαν·) ἀλλὰ προορῶν τὰς ἐνέδρας τοῦ πονηροῦ, ταῖς παραγγελίαις προασφαλίζομαι ὑμᾶς. ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ καὶ πιστὰ ἐν χριστῷ,

biberit,, statim gratissimi sapporis uoluptate captus imprudenter, omnem gustum postea, omnēq; sensū inopinatæ morti cōmittat. Præclarè ille, quisquis ueterum fuerit, rectēq; monuit: Neminem dicendum esse bonū, qui malo bonum admisceat. Quid ergo? Christū oratione iactitant, nō quò prēdicare Christū, sed repudiare libeat, nec legē stabilire, in animo habent, sed legi corruptelam moliri. Christū enim, parte carere affirmant, legem autē Christi, & de uirgine natiuitatē, calumniātur, crucisq; pudore & passionem pernegāt, & resurrectionem minimè credunt. sicq; & ignotum Deum profitentur, & nunquam genitū Christum arbitrantur, sanctum autem spiritum, ne esse quidem concedunt. Quidā uerò, Filiū dicunt merum hominem esse, eandemq; personam & Patrem existere, & Filium, & Spiritū sanctum, & creaturas à Deo non per Christū, sed aliam quandam uirtutem esse conditas. Hos igitur cauete, ne laqueo īcurratis animabus uestris. Et uos nullum offendiculum ullis hominibus uestra uita ponatis, néue perniciosos casses ijs extendatis, quorum oculi in uos assiduè sunt cōuersi. Qui seipsum à uitio non curat, etiam proximum pestilētia inficit. Quòd si exuatis animum inflatum, elatum, tumidum, ac superbum, & fieri uos mēbra Dei, & factos perpetuò manere licebit. Propē enim adest Dominus, timentibus se. Ecquem respiciā, inquit, nisi humilē, summissum, & trementem uerba mea? Pudore & reuerentia, habete uestrum Episcopum, sicut Christum, sic enim uobis sancti Apostoli præceperunt. Qui Episcopo, & Presbyteris obtemperat, is intra altare est, ac purus existit, qui uerò sine episcopo & presbyteris quid agit, extra altare est, in quinatus cōsciētia, & infideli miserior. Quid enim est episcopus, q̄ qui potestate Christi Dei, cuius (ut homo) præscriptum sequitur, omni imperio, omniq; principatu sublimiorem uim obtineat? & quid presbyteriū, quàm sanctum concilium, consiliarj ac assessores Episcopi? & Diaconi, quàm qui, ut Deo Angeli, sic ipsi Episcopo sanctè, inculpateq; ministrant: ut beatus Stephanus, sancto Iacobo: ut Timotheus atq; Linus, Paulo: ut Anencletus & Clemēs, Petro? His igitū q dicto audiēs esse nō uult; alienus omnino ab oī pietate ac religione cēsendus est: ut q Christū cōtēnere & institutū eius diminuere audeat. Nec tñ hęc ideo ad uos scribo, q tales apud uos esse audierim: (faxit Deus Opt. Max. ne quid tale ad meas aures unquam perueniat, qui pro ecclesia sanctificāda etiam proprio filio non pepercit:) sed impendentes Diaboli insidias prospiciens, iā nūc uos monitione hac mea cautiores efficere studeo: quatenus, ut dilectis fidis Dñi Iesu Christi filijs

hoc tanquam ꝓmuletum cõtra nocentissimã inobedientiũ pestem propino, quo (qua benignitate est) Dominꝰ uos eã euitare pestem, atq; effugere uult. Vos igitur mãsuetudinem mutuam colite: imitatores patientiæ, & charitatis Domini, qua ita nos amplexus est, ut seipsum exponeret, suoq; nos sanguine redemptos, mũdos in æternã uitã reduceret. Nemo igitur inter uos ullam offensionis contra proximũ suum memoriã conseruet. Remittite enim, inquit Dominꝰ noster, & remittet uobis. Ansam calũniandi, uidete ne Gentilibꝰ exhibeatis: qua ob paucos aliquos malè istitutos, doctrina uerbi blasphemijs impetatur. Væ enim illi (inquit propheta, in persona Dei) ob quẽ nomen meũ probro afficitur apud Ethnicos. Nulli pateant aures uestræ, qui aliquid aferat, q̃ à Christo Iesu, filio Dei, de semine Daui dis, ex Maria facto, alienũ sit, atq; indignum. Reuera enim, & ex Deo, & ex uirgine naturã habet: non eadẽ quidẽ ratione (quũ Deus, homoq; diuersa sint:) sed corpus distinctè assumptũ habet. secundum illud: λόγ⊖ hic, caro factus est, & in nobis suã habitationẽ instituit: (expers tũ omnis peccati: Quis enim, inquit, ex uobis, me delicti conuincet?) Reuera enim cibo, potuq; usus est: Prętore Pont. Pilato crucẽ, mortemq; passus est. Verè est autẽ, non opinione, cruci affixus ipse, ipseq; mortuꝰ: intuẽtibũs id, quę in cœlo, quę in terra, quæq; infrà degebant. In cœlo intuebãtur, incorporeę naturæ: in terra, Iudæi, Romanique, & quotquot eo tẽpore, quo crucifixꝰ est, homines aderãt. infra terrã intuebãt, tota eorũ multitudo, qui uiuà cũ Dño à mortuis prodiere. Multa enim, inquit Euãgelista, corpora hominũ beatorũ, qui morte obdormierãt, patefactis monumẽtis surrexere. Scilicet ad infernũ abijt solus, reduxq; uenit cũ multis. Scilicet illiꝰ firmissima maceriæ repagula perrupit, q̃ à primis usq; mũdi seculis steterat: interseptũq; ad cœlos iter aperuit. Tribꝰ enim diebus, à mortuis est restitutꝰ: restituẽte eũ suo patre cœlesti, ad quem, cũ quadraginta dies esset cũ Apostolis familiariter conuersatus, assumptus est in secẽ paternæ dexteræ: ubi tandiu permanet, donec aduersarij subijciantur pedibus suis. Itaq; pridie sabbathi, hora post exorientem lucem tertia, sententiam à Pilato (ita permittente Patre cœlesti) accepit: sextaq; in crucem sublatus, nona animã Patri trãsmisit: anteq; solis occasum, à Iosepho Arimathensi est in sepulchrum positus. In quo sub terra cùm ita per sabbathum mansisset, illucescente Dominica die, resurrexit ex mortuis, uti prædixerat: Quemadmodum Ionas in aluo ceti tribus diebus & noctibus erat, sic quoq; Filius hominis in utero terrę tribus diebus cum noctibꝰ erit. Pridie igitur sabbathi, passionẽ: sabbatũ, in sepulchro quietẽ, & dies Dñica resurrectionẽ cõplectit.

πθ ποτίζων ὑμᾶς τὰ φυλακτικὰ τῆς λυμικῆς τῆς ἀνυποτάκτων νόσου, οἷς ὑμεῖς ἐκφεύγετε τὸν νόσον, δι' δοκίμου γὰρ αὐτῆς χρεῖος τοῦ κυρίου ἡμῶν. ὑμεῖς οὖν ἀναλαβόντες πραότητα, γίνεσθε μιμηταὶ παθημάτων καὶ ἀγάπης αὐτοῦ, ὃν ἠγάπησεν ἡμᾶς, δοὺς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν λύτρον, ἵνα τῷ αἵματι αὐτοῦ καθαρίσῃ ἡμᾶς παλαιᾶς δυσεβείας, καὶ ζῶν ἡμῖν πρόσχηται, μέλλοντας. ὅσον ὀφείλεται ἀπόλυσις τοῦ τῆς γὲ ἡμῖν κακίας. μηδεὶς οὖν ὑμῶν τι κατὰ τοῦ πλησίον ἐχέτω· ἄφεσις γάρ, φησιν ὁ κύριος ἡμῶν, καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν· μὴ ἀφορμὰς δίδοσθαι τοῖς ἔθνεσιν· ἵνα μὴ ὀλίγων ἕνεκεν, ὁ λόγος καὶ ἡ διδασκαλία βλασφημεῖται. οὐαὶ γάρ, φησιν ὁ προφήτης ὡς ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θεοῦ, δι' οὗ τὸ ὄνομάμου βλασφημεῖται γὲ τοῖς ἔθνεσι. καθὼς ἐστε οὖν, ὅταν ὑμῖν χωρὶς ἐκεῖνος χρεῖος λαλῇ τις, τοῦ ὑιοῦ τοῦ θεοῦ, τοῦ γενομένου ἐκ παρθένου, τοῦ ἐκ Μαρίας. ὃς ἀληθῶς ἐγεννήθη καὶ ἐκ θεοῦ, καὶ ἐκ παρθένου· ἀλλ' οὐχ ὡσαύτως (οὐδὲ γὰρ ταυτὸ, θεὸς καὶ ἄνθρ) ἀληθῶς ἀνέλαβε σῶμα. ὁλόλογος γὰρ, σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐπολιτεύσατο (ἀνευ ἁμαρτίας· τίς γαρ, φησιν, περὶ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας) ἔφαγε καὶ ἔπιεν ἀληθῶς· ἐσταυρώθη, καὶ ἀπέθανεν, ὑπὸ Ποντίου Πιλάτου. ἀληθῶς δὲ, καὶ ὁ δοκήσει ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανε· βλεπόντων οὐρανίων, καὶ ἐπιγείων, καὶ καταχθονίων. οὐρανίων μὲν, ὡς τοῦ ἀσωμάτου φύσεως ἐπιγείων τε, ἰουδαίων καὶ ῥωμαίων, καὶ τῶν πάντων κατ' ἐκείνο καιρὸ ἀνθρώπων σταυρωθέντος τοῦ κυρίου· καταχθονίων δὲ, ὡς τὸ πλήθος τοῦ σωσασάντος τοῦ κυρίου. πολλὰ γάρ. φησι, σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη, τῶν μνημείων ἀνεῳχθέντων, καὶ κατῆλθεν εἰς ᾅδ' ἰωμόνος· ἀνῆλθε δὲ μετὰ πλήθους. καὶ ἔχισε τὸν ἀπ' αἰῶνος φραγμόν· καὶ τὸν μεσότοιχον αὐτοῦ ἔλυσε. καὶ ἀνέστη δι' τριῶν ἡμερῶν. ἐγείραντος αὐτὸν τοῦ πατρὸς. καὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας συνδιέτριβε, τρίψας τοῖς ἀποστόλοις, ἀνελήφθη πρὸς τὸν πατέρα· καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, πρὸς μικρὸν ἕως ἂν τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. τῇ οὖν παρασκευῇ τρίτῃ ὥρᾳ, ἀπόφασιν ἐδέξατο παρὰ τοῦ πιλάτου, συγχωρήσαντος τοῦ πατρός· ἕκτῃ ὥρᾳ, ἐσταυρώθη· ἐνάτῃ, ἀπέπνευσε· πρὸ ἡλίου δύσεως ἐτάφη. τὸ σάββατον ὑπὸ γὲ τὴν μνήμ γὲ τῷ μνημείῳ. ᾧ ἀπέθετο αὐτὸν ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ ἀριμαθίας εὐσχήμων βουλευτὴς, ἐκ τῶν νεκρῶν, τῇ ἐρημένῳ ὑπὸ αὐτοῦ. ὡς πρὸ τοῦ ἰωνὰς γὲ τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους, τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου γὲ τῇ κοιλίᾳ τῆς γῆς, τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας. πρωΐ ἐχει οὖν, ἡμὲν παρασκευὴ, ὁ πάθος, ὁ σάββατον, τὸν ταφὸν· ἡ κυριακὴ, τὸν ἀνάστασιν·

δοκεῖ, ὥσπερ τινὲς ἄθεοι ὄντες, τοῦτ' ἐστὶν ἄπιστοι λέγουσι, τοῦ δοκεῖν γεγενῆσθαι αὐτὸν ἄνθρωπον, ἐκ παρθένου αὐαληφθέντα σῶμα, καὶ τοῦ δοκεῖν πεθνηκέναι, τοῦ τε πιστευθέναι, ὃ τοῦ ὄντι τίνος ἕνεκεν ἐγὼ δέδεμαι, καὶ δύομαι θηριομαχῆσαι; δωρεὰν ἄρα ἀποθνήσκω; ἆρα καταψεύδομαι τοῦ σωτῆρος κυρίου. καὶ πόθεν ὁ προφήτης. ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν, καὶ κόψονται ἐφ' ἑαυτοῖς ὡς ἐπὶ ἀγαπητῷ. ἐκείνοις ἄπιστοι αὐτοί, οὐχ ἥττον τῶν σωτῆρος σωσάντων αὐτόν. ἐγὼ δὲ ὁ τοῦ δοκεῖν ἔχω τὰς ἐλπίδας ὡδὶ τοῦ ὡσπερ ἐμοῦ ἀποθανόντος, ἀλλὰ τοῦ ὄντος· ἀληθείας γὰρ ἀλλότριον τὸ ψεύδος. ἀληθῶς τίνων ἐγένετο μαρία σῶμα, θεὸν γοῦν ἔχον· καὶ ἀληθῶς ἐγεννήθη ὁ θεὸς λόγος ἐκ τῆς παρθένου, σῶμα ὁμοιοπαθὲς ἡμῖν ἠμφιεσμένος. ἀληθῶς γέγονεν μήτηρ, ὃ πάντας ἀνθρώπους μήτρωσε πλάττων· ἐν ἑαυτοῦ σῶμα ἐκ τῶν τῆς παρθένου σπερμάτων, πλὴν ὅσον ἄνευ ὁμιλίας ἀνδρὸς· ἐκυοφορήθη, ὡς καὶ ἡμεῖς, χρόνῳ πεδιόδρομος· καὶ ἀληθῶς ἐτέχθη, ὡς καὶ ἡμεῖς· καὶ ἀληθῶς ἐγαλακτοτροφήθη, καὶ τροφῆς καὶ ὕδατος μετέσχεν, ὡς καὶ ἡμεῖς· καὶ βεῖς δεκάδας ἐν τῷ πολιτευσάμενος, ἐβαπτίσθη ὑπὸ Ἰωάννου ἀληθῶς, καὶ ὁ δοκήσεις· καὶ τρεῖς γοῦν ἐνιαυτοὺς κηρύξας τὸ εὐαγγέλιον, καὶ ποιήσας σημεῖα καὶ τέρατα, ὑπὸ τῶν ψευδοϊουδαίων καὶ πιλάτου τοῦ ἡγεμόνος, ὁ καὶ τοῦ ἐκρίθη, ἐσταυρώθη ἀληθῶς, ὁ δοκήσεις, ὃ φαντασίᾳ, οὐκ ἀπάτῃ. ἀπέθανεν ἀληθῶς, καὶ ἐτάφη, καὶ ἠγέρθη ἐκ τῶν νεκρῶν. καθώς τοι προσηύχετο, λέγων· σὺ ἡ κύριε ἀνάστησόν με, καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς· καὶ ὁ πάντων ἐπακούων αὐτοῦ πατήρ, ἀκριβῶς λέγει· ἀνάστα ὁ θεὸς κρίνων τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν. ὁ τίνων ἀνεστήσας αὐτὸν πατήρ, καὶ ἡμᾶς δι' αὐτοῦ ἐγείρει· ὁ χωρὶς, τὸν ἀληθινὸς ζῶν, οὐχ ἕξει τίς. λέγει γὰρ· ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ἡ ζωὴ, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. φεύγετε οὖν τὰς ἀθέους αἱρέσεις· τοῦ διαβόλου γάρ εἰσιν ἐφευρέσεις, τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως, τοῦ διὰ τῆς γυναικὸς, τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως, τοῦ διὰ τῆς γυναικὸς ἀπατήσαντος αὐτὸν ἀδὰμ τὸν πατέρα τοῦ γένους ἡμῶν. φεύγετε δὲ αὐτοῦ καὶ τὰς κακὰς παραφυάδας, σίμωνα τὸν πρωτόγονον αὐτοῦ υἱὸν καὶ βασιλίδιον, καὶ ὅλον αὐτοῦ τὸν ὀνομαστὶ τῆς κακίας, οὓς ἀνθρωπολάτρας, οὓς καὶ ἀκαταράτους λέγει ὁ ἱερεμίας ὁ προφήτης. φεύγετε καὶ οὐκ ἀκαθάρτους νικολαΐτας οὐ ψευδονόμους, οὐ φιλήδονος, οὐ συκοφάντας· φεύγετε καὶ τὸν πονηρὸν ἔγγονα θεόδοτον, καὶ κλεόβουλον, τὰ γνῶτα καρπὸν θανάτου φόρον· ὃ ἐάν τις γεύσῃ, παραυτίκα ἀποθνήσκει, ὃ τὸν πρόσκαιρον θάνατον, ἀλλὰ τὸν αἰώνιον.

Videte ergo, q̃ impiè, imò & quàm infideliter quidam audeāt dicere, opinione natum esse, non reuera: opinione corpus assumpsisse, nó re ipsa: opinione passum esse, nó ꝓ certo: opinione mortuũ esse, nó ꝓspecta fide! En, ꝓ cuius igit̃ asserēda ueritate, & uincula ego cóte no, & ad beluas depugnare peropto? En, frustrane morior? scilicet ꝓ cruce Christi, tanto mētior? At q̃ pleno ore Propheta: Aspicient, inquit, hũc ipm̃, quē uulnerarũt: & plāgent ꝓ eo, ut ꝓ charissimo. Verũ istos omittam⁹: non ení plus fidei habēt, q̃ qui ipm̃ cruce suspēderũt. Ego autē nó opinione ita ꝓ lapsus sũ, sed certissima ueritate perduct⁹, ut spē ponerē in eo, qui ꝓ me sit mortuus. Alienũ enim à ueritate, cũ mendacio quicq̃d cóiunctũ est. Verũ igit̃ corpus Maria peperit: quod tũ esset quasi diuinæ naturæ domiciliũ. uereq̃ nat⁹ est Deꝰ ille λόγος: tale nimirũ de uirgine corpus indutus, quod hæc oia, quæ propria sunt corporis humani, nobiscum communia haberet. Qui omnes homines in maternis fingit uiscerib⁹, ipse quoque sibi uerum corpus in mariæ utero, ex solis seminibus uirgineis, absque omni seminis uirilis cōmixtione efformauit: ibiq̃, sicut nos, consueto temporis curriculo, gestatus est: quo peracto, uerè natus, maternisq́ uberibus ablactatus, communi hominum cibo potúque usus est. Et cum tres annorũ decades ciuilem uitā trāsegisset, uerè est à Ioanne, nó deceptione, baptizat: ⁹: tresq̃ annos cũ multis signis ac miraculis Euāgeliũ prēdicasset, accusatore degeneri Iudæorũ populo, Pilato prætore, iudex ipse omniũ grauissim⁹, impotētissimo iudicio condēnat: uereq̃, nó persuasione, nó fictè, nó fallaciter crucifigit, morit, sepelitur, à mortuis reducit. Quēadmodũ alicubi orasse legitur: Tu uerò Dñe, resuscita me, ut reddā illis. & Pater (ut semper eũ est exaudire solitus) respōdisse: Expergiscere Deus, ut iudices terrā, & hæreditatē adeas in omnibus gētib⁹. Idē igit̃ Pater, qui ipsum suscitauit, nos quoq̃ in ipso suscitabit: quo fine, nemo est, ad uerā uitam qui peruenire possit. Ego enim, inquit, uita uestra sum: in me qui fide est, eaq̃ moriat̃, reuiuiscet, & omnis qui uiuus in me credit, post hanc uitā uiuēt ęternũ. Impias igitur sectas fugite: sunt enim inuentũ Serpentis Diaboli, primi omniũ malorum autoris: qui per mulierē, omniũ nostrũ generis parentē Adamũ fefellit. Hunc, inquā, ueterē Serpentē, omniũ hæresiũ radicē, atq̃ eius primũ surculũ Simonē fugite: fugite Menandrum, Basilidēq̃ cum tota eius pessima turba: fugite Anthropolatras, quos & Hieremias Propheta execrādos nominat. Etiā atq̃ etiā fugite impurissimos Nicolaitas (indignos nomine Nicolai) amatores libidinum, & calumniarũ. Fugite propaginem Diaboli, Theodotũ illum, & Cleobulum: quorũ si quis pestiferos fructus semel degustarit, illico sempiterna morte afficitur.

Hos

Hos utique Pater non plãtauit: sed Stolones sunt execratę radicis. Omnis enim plantatio, inquit Dominus, quam non plantauit Pater meus cœlestis, radicitus euellatur. Quòd si à Patre hi essent rami insiti, non sanè à Deo exosam haberent crucem Christi, sed eos potius, qui Dominum glorię interfecerunt. Nunc uerò quũ & crucis tædeat, & passionis pudeat: uolunt hostium Dei, parricidarum Domini (nam Prophetarum dicere, exiguum est,) Iudęorum nefarium scelus occultare ac tegere. Vos autem, sua membra, Christus per passionem suam, & resurrectionem, ad suæ immortalitatis gloriam inuitat. Hæc Smyrna scripsimus, quibus uos salutaremus, ego, & quæ mecum sunt Ecclesiæ Dei: quarum me magnopere gubernatores, & corpore & spiritũ referunt. Flagito ego uos per uincula mea, (in quibus perferendis id unicè cupio, ut cum Deo coniungar) uti mutuam conseruetis & charitatis, & precationis concordiam. hoc enim non modò niti unumquenq; uestrũm sedulò decet, sed in primis ac præcipuè Presbyteros, uti in honorem Patris cœlestis & Domini Iesu Christi, Apostolorumque dignitatem, cum uestro Episcopo quàm diligentissimè cõspiretis. Flagito uos per charitatem, ut hæc me monentem audiatis: ne meæ literæ accusationi aduersum uos atq; testimonia futuræ sint. Pro me uerò orate, quæso. ualde enim misericordia Dei opus habeo, uestróque hoc charitatis officio, ut ad illam præclaram sortem, quæ præposita mihi est, consequendam, fruendamq; reddar idoneus: ne in faciendo periculo probationis meæ turpiter succumbam. Magno uobis amore Smyrnæi, atque Ephesij etiam atque etiam salutem optant. Memores sitis nostræ Ecclesiæ Syriacæ: quum ego non dignus sim, qui uestræ uel minimus habear. Valete in Domino Iesu Christo: & Episcopo sitis subditi, nec non & Presbyteris, & Diaconis, uosq; mutuò, constanter, & ex animo diligite. Salutat uos spiritus meus, non modò nunc, sed etiam cùm adeptus Deum fuero. Sum enim adhuc subiectus periculo.

Sed fidelis est Pater Domini nostri Iesu Christi: ita ut abundè eum & meæ petitioni, & uestræ satis facturum, non dubitem. In quo, precor, ut sancti inueniamur & inculpati. Vtinam mihi gaudio sitis, in Domino.

ὅτι ὅπερ εἰσὶ φυτεία πατρὸς, ἀλλ' ἔγγονα κατηραμένα. πᾶσα δὲ (φησὶν ὁ κύριος) φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος, ἐκριζωθήσεται. εἰ γὰρ ἦσαν τοῦ πατρὸς κλάδοι, οὐκ ἂν ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ σαρκὸς τοῦ χρισοῦ, ἀλλὰ τὸν ἀπεκτεινάντων τὸν κύριον. νῦν ἢ τὸν σαρκὸν ἀρνούμενοι, καὶ τὸ πάθος ἐπαισχυνόμενοι, καλυπτουσι τὴν ἐν σταυρῷ παρανομίαν, τῶν ἐχθρῶν τοῦ θεοῦ μιμοῦμενοι γὰρ εἰπεῖν, τὸν προφήτων κτείνων. ὑμᾶς δὲ παρακαλῶ χρισὸς, εἰς τὴν αὐτοῦ ἀφθαρσίαν σταυρὸν τοῦ πάθους αὐτοῦ καὶ τὴν ἀνάστασιν, ὄντας μέλη αὐτοῦ ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἀπὸ σμύρνης, ἅμα ταῖς συμπαρούσαις μου ἐκκλησίαις τοῦ θεοῦ· ὧν οἱ κυβερνῶμενοί με κατὰ πάν ἀνέπαυσαν, σαρκί τε καὶ πνεύματι. παρακαλῶ ὑμᾶς τὰ δεσμά μου, ἃ φέρω, αἰτούμενος θεὸν ἐπιτυχεῖν· σταθεὶς τε ἐν τῇ ὁμονοίᾳ τῇ πρὸς ἀλλήλους, καὶ τῇ προσευχῇ. πρέπει γὰρ ὑμῖν πᾶσιν ὡς καθόλου, ἐξαιρέτως καὶ τοῖς πρεσβυτέροις, ἀναψυχειν τὸν ἐπίσκοπον εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς, καὶ εἰς τιμὴν ἰησοῦ χρισοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων. δέομαι ὑμᾶς ἐν ἀγάπῃ ἀκούσαί μου, ἵνα μὴ εἰς μαρτύριον ὦ ὑμῖν γράψας. καὶ προσεύχεσθε δὲ, καὶ περὶ ἐμοῦ δὲ, καὶ περὶ ἐμὲ ἀγάπης χρῆζοντος ἐν τῷ ἐλεῆσαι με θεοῦ, εἰς τὸ καταξιωθῆναί με τοῦ κλήρου, ὃ πρόκειμαι τυχεῖν, ἵνα μὴ ἀδόκιμος εὑρεθῶ. ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἀγάπη σμυρναίων καὶ ἐφεσίων. μνημονεύετε ἡμῶν καὶ ἐν συρίᾳ ἐκκλησίας· ὅθεν οὐκ ἄξιος εἰμι λέγεσθαι ἐξ ἐσχατος τῶν ἐκεῖ. ἐρρώσθαι ἐν κυρίῳ ἰησοῦ χρισῷ· ὑποτασσόμενοι τῷ ἐπισκόπῳ, ὁμοίως καὶ τοῖς πρεσβυτέροις, καὶ τοῖς διακόνοις. καὶ οἱ κατ' ἄνδρα, ἀλλήλους ἀγαπᾶτε ἐν ἀμερίστῳ καρδίᾳ. ἀσπάζεται ὑμᾶς τὸ ἐμὸν πνεῦμα. οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ ἡνίκα ἂν θεοῦ ἐπιτύχω. ἔτι γὰρ ἀδικούμαι· ἀλλὰ πιστὸς ὁ πατὴρ ἰησοῦ χρισοῦ, πληρῶσαι μου τὴν αἴτησιν καὶ ὑμῶν. ἐν ᾧ εὑρεθείημεν ἄμωμοι. ὀναίμην ὑμῶν ἐν κυρίῳ.